

Gillian Flynn

Obiecte ascuțite

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

TREI

Capitolul unu

Puloverul meu era nou, urât, de un roșu țipător. Se făcuse deja 12 mai, însă temperatura scăzuse la cinci grade, și după patru zile de tremurat în tricou, îmi luasem în grabă ceva gros, de la talcioc, ca să nu mă apuc de scormonit prin cutiile în care îmi pusesem hainele de iarnă. Primăvara în Chicago.

M-am așezat la computer, după paravanul din iută, și am început să mă holbez la ecran. Subiectul zilei, deși nu era unul răsunător, avea o doză de ticăloșie. Patru puști, cu vârstele între doi și șase ani, fuseseră găsiți încuiați într-o cameră din South Side, având alături de ei câteva sandviciuri cu ton și niște lapte. Fuseseră lăsați acolo trei zile, agitându-se precum puii de găină printre mâncarea și fecalele de pe covor. Mama lor o ștersese să tragă o pipă și, pur și simplu, uitase de ei. Uneori se-ntâmplă asta. Fără arsuri de țigară, fără oase rupte. Doar o neglijență ireparabilă. O văzusem pe mamă, după arestare: Tammy Davis, douăzeci și doi de ani, blondă și grasă, cu fard roz pe obraji, două cerculețe perfecte de diametrul unor păhărele pentru tărie. Mi-o puteam imagina trântită pe o canapea hodorogită, cu buzele pe metalul acela, înconjurată de un nor mic de

fum. Apoi totul începea să plutească, să se înalțe, copiii rămâneau mult în urmă, iar ea se reîntorcea în perioada gimnaziului, când băieții îi mai dădeau încă atenție și ea era cea mai drăguță, o fetișcană de treisprezece ani, cu buze date cu luciu, care ronțăia bețișoare cu scorțișoară înainte să se sărute.

O burtă. Un miros. Țigări și cafea. Redactorul meu șef, stimatul, extenuatul de Frank Curry, se legăna în mocasinii uzate. Dinții lui erau inundați de salivă maronie, tabagică.

— Cum stai cu articolul, puștoaico?

Pe biroul meu era o piuneză argintie, cu vârful în sus. Și-a înfipt-o ușurel sub unghia îngălbenită a degetului mare.

— Aproape gata.

Aveam un articol de-o palmă. Îmi trebuia unul de trei ori mai lung.

— Bine. Dă-i bătaie, trimite-l la tipar și vino în biroul meu.

— Pot să vin acum.

— Dă-i bătaie, trimite-l la tipar, apoi vino la mine.

— Bun. Zece minute.

Îmi voiam piuneza înapoi.

A ieșit din separeul meu. Cravata îi atârna neglijent peste brâu.

— Preaker?

— Da, Curry.

— Arde-o bine.

Frank Curry mă crede un suflet milos. Poate fiindcă-s femeie. Sau poate fiindcă sunt într-adevăr un suflet milos.

Biroul lui Curry e la etajul trei. Sunt sigură că îl cuprinde furia de fiecare dată când se uită pe geam și vede trunchiul unui copac. Redactorii buni nu văd scoarța;

văd frunzele — asta dacă deslușesc, măcar, vreo urmă de copac de la etajul douăzeci sau treizeci, unde-s cocoțați. Însă pentru *Daily Post*, al patrulea ziar ca importanță din Chicago, al cărui sediu a fost mutat în suburbie, există loc berechet. Trei etaje sunt de-ajuns, acestea întinzându-se în afară ca o pată, neobservate printre magazinele de covoare și corpuri de iluminat. Un antreprenor corporatist a construit cartierul nostru pe parcursul a trei ani de bună organizare — 1961–1964 — apoi l-a numit după fiică-sa, care suferise un accident grav de călărie cu o lună înainte de terminarea lucrărilor. Aurora Springs, așa a cerut el să-l numească, după care a stat doar cât să facă o poză cu indicatorul stradal nou-nouț. Apoi și-a luat familia și dus a fost. Fiica, acum trecută de cincizeci de ani, este sănătoasă, cu excepția vreunei mâncărimi ocazionale în brațe. Locuiește în Florida și revine, o dată la câțiva ani, să se pozeze lângă indicatorul cu numele ei, exact cum a făcut și tăticu’.

Am abordat subiectul cu ocazia ultimei ei vizite. Lui Curry nu i-a plăcut deloc, urăște majoritatea chestiilor „despre viață pur și simplu“. S-a amețit cu lichior Chambord cât l-a citit, apoi a plecat de la birou mirosind a zmeură. Curry se îmbată destul de neostentativ, dar se îmbată des. Totuși, nu din cauza asta are parte de o priveliște atât de plăcută. E doar o mică derogare de la ghinionul obișnuit.

Am intrat și am închis ușa de la biroul lui, care nu arăta așa cum mi-aș fi imaginat că o să arate biroul redactorului meu. Tânjeam după pereți îmbrăcați în lambriuri mari de stejar, după un gemuleț de sticlă, pe ușa însemnată cu „Redactor-șef“, prin care reporterii debutanți să ne poată urmări cum ne ciondănim pe chestiuni legate de dreptul constituțional la liberă exprimare. Biroul lui Curry e anost și convențional, ca și restul clădirii. Poți să discuți despre

condiția jurnalistului sau să îți faci un test de cancer cervical, tot aia e. Nimănui nu-i pasă.

— Zi-mi despre Wind Gap, a spus Curry, ducând spre bărbia căruntă vârful unui pix.

Îmi și imaginam urma minusculă, albastră pe care avea s-o lase mina pixului.

— E în partea de sud-est a statului Missouri, fix în călcâiul cizmei. La o aruncătură de băț de Tennessee și Arkansas, am zis, scormonindu-mi mintea după informații.

Lui Curry îi plăcea să stoarcă date de la reporteri în privința subiectelor care i se păreau relevante — numărul de crime comise anul trecut în Chicago, populația din Cook County sau, naiba știa de ce, istoria orașului meu natal, un subiect pe care preferam să-l evit.

— A existat încă de pe vremea Războiului Civil, am continuat. Se află în apropiere de Mississippi, așa că la un moment dat a fost și port. Acum, cea mai de soi industrie de pe-acolo e măcelăritul porcilor. Are cam două mii de locuitori. Familii vechi, înstărite și cei ruți în cur.

— Tu de care ești?

— Eu sunt dintre ăia ruți în cur, dar cu origini printre înstăriți, am zâmbit.

S-a încruntat.

— Și ce mama dracului se petrece acolo?

Am tăcut, gândindu-mă la diversele dezastre care ar fi putut să se abată asupra orașelului. Wind Gap e una dintre acele localități prăpădite, înclinate spre nenorociri, cum ar fi ciocniri de autobuze sau tornade. Vreo explozie la siloz sau vreun copil căzut în fântână. Mă și întristasem un pic. Sperasem — așa cum fac întotdeauna când mă cheamă Curry la el în birou — că o să mă complimenteze pentru vreun articol recent sau că o să mă promoveze, ori, la

dracu', că o să împingă spre mine vreo bucată de hârtie cu o mărire de salariu de un procent — nu eram însă pregătită să conversez despre evenimentele recente din Wind Gap.

— Maică-ta e încă pe-acolo, așa-i, Preaker?

— Mama. Tatăl vitreg.

O soră vitregă născută când eram la facultate, a cărei existență era atât de ireală pentru mine, încât îi uitam adesea numele. Amma. Și mai era Marian, cea de mult plecată dintre noi.

— Ei bine, mai vorbești vreodată cu ei?

Nu mai vorbisem de la Crăciun: o convorbire telefonică rece, politicoasă, după ce dădusem pe gât trei shoturi de whisky. Și-mi făcusem griji ca nu cumva mama să mă miroasă prin telefon.

— În ultimul timp nu.

— Doamne, Preaker, mai citește și tu știrile naționale din când în când. Anul trecut, prin august parcă, a fost o crimă acolo, nu? O fetiță strangulată?

Am dat din cap aprobator, ca și cum aș fi avut habar. Dar n-aveam. Mama era singura persoană din Wind Gap cu care mai păstram oarecum legătura, și nu-mi zisese nimic. Destul de curios lucru.

— Acum a mai dispărut una. Am impresia că-i un criminal în serie. Ia mașina, du-te acolo și fă-mi rost de-un subiect. Fuguța. Până mâine-dimineață să ajungi.

Nici vorbă.

— Avem și pe-aici povești de groază, Curry.

— Mda, și mai avem trei ziare competitive, care au de două ori mai mulți angajați și bani decât noi, a zis, trecându-și degetele prin șuvițele de păr tocite. M-am săturat să fiu pe dinafara știrilor. E șansa noastră să scoatem ceva la iveală. Cu adevărat important.

Curry are impresia că, dacă nimerim povestea potrivită, o să ajungem peste noapte ziarul numărul unu din Chicago, că o să obținem recunoaștere națională. Anul trecut, un alt ziar a trimis un reporter în localitatea lui de baștină din Texas, după ce câțiva adolescenți s-au înecat în timpul inundațiilor din primăvară. Omul a scris un articol emoționant, dar bine documentat despre forțele naturii, puhoai și regrete și a acoperit totul, de la echipa de baschet a băieților, care își pierduse trei dintre cei mai buni jucători, la salonul local de pompe funebre, care se dovedise jalnic de inabil să curețe ca lumea trupurile înecate. Articolul a câștigat un Pulitzer.

Dar tot nu voiam să mă duc. Așa de tare nu voiam, că-mi încheștasem mâinile pe brațele scaunului de birou, ca și când Curry ar fi încercat să mă smulgă cu forța de-acolo. S-a ridicat și m-a țintuit vreo câteva clipe cu ochii ăia căprui și apoși. Și-a dres vocea, s-a uitat la poza soției și a surâs, ca un doctor pe cale să livreze veștile proaste. Lui Curry îi plăcea să ridice tonul — se potrivea cu imaginea lui de redactor-șef de modă veche — dar era, totodată, unul dintre cei mai de treabă oameni pe care-i știam.

— Uite ce-i, puștoaico, dacă nu se poate, nu se poate. Dar cred că ți-ar prinde bine. Să scoți niște chestii la iveală. Să te pui iarăși pe picioare. Este o poveste a naibii de bună — ne trebuie asta. Ție îți trebuie asta.

Curry îmi ținuse întotdeauna partea. Crezuse că o să fiu cel mai bun reporter al lui, zicea că am o minte surprinzătoare. În cei doi ani de când lucram la ziar, îi înșelasem așteptările în mod consecvent. Uneori brutal. Îl simțeam acum, de peste birou, îndemnându-mă să-i acord puțin credit. Am încuviințat din cap, într-un fel care, speram, exprima încredere.

— Mă duc să-mi fac bagajul.

Palmele mele lăsaseră urme de sudoare pe brațele scaunului.

Nu aveam animale de companie de care să-mi fac griji, nici plante pe care să le las la vreun vecin. Mi-am îndesat într-o geantă groasă suficiente haine cât să-mi ajungă pentru cinci zile, felul meu de a mă asigura că o să scap din Wind Gap înainte de sfârșitul săptămânii. Am aruncat o ultimă privire prin locuință, iar aceasta mi s-a dezvăluit cu totul altfel. Apartamentul arăta precum cel al unui puști de facultate: ieftin, temporar și lipsit de originalitate. Mi-am promis să investesc într-o canapea decentă, la întoarcere, ca recompensă pentru uimitoarea poveste pe care eram sigură că o voi dezgropa.

Pe masa de lângă ușă se afla o fotografie cu mine la vârsta preadolescenței, în brațe cu Marian, care avea cam șapte ani atunci. Râdeam amândouă. Avea o privire surprinsă, cu ochii larg deschiși, în timp ce ai mei erau închiși, cu pleoapele strânse. O țineam lipită de mine, iar picioarele ei scurte și slăbănoage se bălăngăneau peste genunchii mei. Nu mai țin minte cu ce ocazie a fost făcută poza sau motivul pentru care râdeam. A devenit, pe parcursul anilor, un mister plăcut. Cred că-mi place să nu știu.

Îmi place să fac baie în cadă. Nu dușuri. Nu suport jetul de apă, mă furnică pielea de la el ca și cum cineva ar apăsa un întrerupător electric. Așa că am acoperit cu un prosop uzat grătarul cabinei, am îndreptat capul dușului înspre perete și am stat în apa care se strânsese în cabină. Părul pubian al altcuiva a început să plutească pe lângă mine.

Am ieșit. Nu exista un alt prosop, așa că am dat fuga în cameră și m-am înfășurat cu pătura ieftină de pe pat. Apoi am băut whisky cald, blestemând aparatul de făcut gheață.

Wind Gap se află cam la unsprezece ore de mers cu mașina la sud de Chicago. Curry avusese bunăvoința de a-mi îngădui o diurnă care să cuprindă o noapte de stat la motel și un mic dejun, dacă mâncam la benzinărie. Dar odată ajunsă în orașel, aveam să stau la maică-mea. Asta o hotărâse el. Deja îi cunoșteam reacția pe care o avea atunci când apăream la ușa ei. O tresărire de uimire, mâna dusă la păr, o îmbrățișare stângace, care avea să mă lase ușor aplecată într-o parte. Niște cuvinte despre dezordinea inexistentă din casă. O întrebare despre durata șederii mele, strecurată printre drăgălășenii.

— Cam cât timp o să ne bucurăm de prezența ta, dragă? avea să zică.

Ceea ce însemna: Când pleci?

Politețea asta mi se pare cea mai supărătoare.

Știam că ar fi trebuit să-mi pregătesc notițele, să-mi scriu niște întrebări pe undeva. Dar în loc să fac asta am mai băut niște whisky, apoi am înghițit o aspirină și am stins lumina. Legănată de torsul aparatului de aer condiționat și de zgomotele electrice ale unui joc video de alături, am adormit. Eram la doar cincizeci de kilometri de orașul meu natal, dar simțeam nevoia unei ultime nopți în afara acestuia.

Dimineață, am înfulecat o gogoasă veche cu jeleu, apoi am pornit spre sud; temperatura creștea și păduri luxuriante împresurau ambele laturi ale șoselei. Partea asta din Missouri e neliniștitor de monotonă — kilometri întregi de copaci deloc impunători, printre care se strecoară fâșia

subțire de autostradă pe care mă aflam. Aceeași priveliște se repeta cam la fiecare două minute.

Nu poți repera de la distanță Wind Gap; clădirea cea mai înaltă de acolo are doar trei niveluri. Dar, după alte douăzeci de minute de condus, am știut că se apropie: mai întâi s-a ivit o benzinărie. Un grup de adolescenți jerpe-liți stăteau în față, cu piepturile goale, plictisiți. Lângă o camionetă veche, un copilăș în scutece arunca pumni de pietricele în aer, în timp ce maică-sa făcea plinul. Avea părul blond-deschis, dar rădăcinile castanii aproape că-i ajungeau până la urechi. A țipat ceva spre băieți, dar, în trecere, n-am deslușit ce anume. După aceea pădurea a început să se rărească. Am trecut pe lângă un panou ce făcea reclamă unui centru comercial, cu salon de bronzat, magazin de arme și prăvălie de stofe. Apoi pe lângă o fundătură singuratică, de case vechi, menită să facă parte dintr-un complex imobiliar ce nu mai fusese niciodată terminat. Și, în sfârșit, orașul propriu-zis.

Fără vreun motiv, mi-am ținut respirația în dreptul indicatorului ce-mi ura bun venit în Wind Gap, cam în același fel în care procedează puștii când trec pe lângă vreun cimitir. Trecuseră opt ani de când plecasem de-acolo, dar priveliștea încă mă neliniștea. Drept înainte pe acel drum, ajungeam la casa profesoarei mele de pian din gimnaziu, o fostă călugăriță, a cărei respirație mirosea a ouă. Aleea aceea ducea spre un părculeț unde fumasem prima mea țigară, într-o zi toridă de vară. Dacă porneam pe bulevardul acela, ajungeam la Woodberry și la spital.

Am decis să merg direct la secția de poliție. Clădirea era înghesuită la capătul Străzii Principale, care era într-adevăr cea mai mare stradă din Wind Gap. Pe Strada Principală puteai găsi un salon cosmetic, un magazin de unelte, o

prăvălie cu mărunțișuri ieftine, numită chiar Mărunțișuri Ieftine, și o bibliotecă în care încăpeau doar douăsprezece rafturi. Mai puteai descoperi un magazin de îmbrăcăminte numit Candy's Casuals, de unde puteai să-ți cumperi jachete, bluze pe gât și pulovere imprimare cu rațe și școli. Majoritatea femeilor de treabă din Wind Gap sunt profesoare sau mame ori lucrează în astfel de magazine. Peste câțiva ani s-ar putea să găsești și vreun Starbucks, care va aduce orașului ce și-a dorit atâta: o vanitate gata ambalată și aprobată. Deocamdată, acolo nu există decât un local ieftin, ținut de o familie al cărei nume nu-l mai rețin.

Strada Principală era pustie. Nici mașini, nici oameni. Un câine se agita pe trotuar, fără vreun stăpân prin preajmă. Toți stâlpii de iluminat stradal erau acoperiți cu funde galbene și cu pozele neclare ale unei fetițe. Am parcat și am desprins unul dintre anunțuri, lipit strâmb pe un semn rutier, cam la înălțimea unui copil. Anunțul era scris de mână, iar în partea de sus a foii cuvântul „Dispărută“ era marcat cu litere îngroșate, făcute, probabil, cu un marker. Fotografia înfățișa o fată cu ochi negri, cu un rânjet sălbatic și cu un păr mult prea bogat. Genul de fată pe care profesorii ar descrie-o drept „dificilă“. Îmi plăcea de ea.

Natalie Jane Keene

Vârsta: 10 ani.

Dispărută la data de 11 mai

Văzută ultima oară în parcul Jacob J. Garrett, purta pantaloni scurți de blugi și tricou cu dungii roșii.

Dacă aveți informații, sunați la 555-7377

Speram să intru în secția de poliție și să fiu informată că Natalie Jane fusese deja găsită. Că nu pășise nimic și că,

din câte se părea, se rătăcise sau își scrântise glezna prin pădure, ori fugise de-acasă, iar apoi se răzgândise. Astfel m-aș fi suit în mașină și aș fi pornit-o înapoi spre Chicago fără să stau de vorbă cu nimeni.

Dar se părea că străzile erau pustii, fiindcă jumătate din oraș cerceta pădurea dinspre nord. Persoana de la dispece-ratul secției mi-a zis că puteam să aștept — comandantul poliției, Bill Vickery, se întorcea în curând pentru masa de prânz. Sala de așteptare avea un aer fals primitiv, precum cabinetul unui dentist. M-am așezat pe un scaun portocaliu și am început să răsfoiesc o revistă *Redbook*. Un odorizant de cameră, băgat într-o priză alăturată, împrăștia un iz de plastic, menit să-mi amintească de adierea proaspătă a vântului. Am stat așa treizeci de minute, timp în care am răsfoit vreo trei reviste, simțind că începe să-mi fie rău de la mirosul acela. Când Vickery a intrat, în cele din urmă, femeia a făcut semn cu capul spre mine, șoptind, cu un dispreț deloc mascat, „de la presă“.

Vickery, un tip slăbuț, de vreo cincizeci și ceva de ani, era plin de sudoare. Cămașa i se lipea de piept, iar în spate, în dreptul fundului, pantalonii făceau o cută.

— Presă? a zis și s-a holbat la mine prin lentilele bifocale ale ochelarilor. Ce presă?

— Domnule comandant, sunt Camille Preaker, de la *Daily Post* din Chicago.

— Chicago? De ce ați venit tocmai din Chicago?

— Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre fetițe — Natalie Keene și cealaltă, care a fost omorâtă anul trecut.

— Doamne Dumnezeu! Cum de-ați auzit acolo de asta? Doamne Dumnezeu!

S-a uitat la femeia de la recepție, apoi iarăși la mine, de parcă am fi fost complici. Apoi mi-a făcut semn să-l urmez.

— Ruth, preia tu apelurile.

Recepționera a dat ochii peste cap.

Bill Vickery a luat-o înainte, pe un hol cu lambriuri de lemn, acoperite cu poze înrămate ce înfățișau păstrăvi și cai, apoi a intrat în biroul lui, fără ferestre, care era, de fapt, un pătrat minuscul, încadrat de fișete metalice. S-a așezat și și-a aprins o țigară. Mie nu mi-a oferit.

— Nu vreau să iasă la iveală povestea asta, donșoară. N-am de gând s-o las să scape.

— Mă tem, domnule comandant Vickery, că nu prea avem de ales. Victimele sunt copii. Publicul ar trebui să fie informat.

Replica asta o tot repetasem pe drum înapoi. Direcționează vina asupra zeilor.

— Da' ce îți pasă matală? Nu-s copiii voștri, sunt copii din Wind Gap.

A dat să se ridice, s-a așezat la loc, a aranjat niște hârtii.

— Pun rămașag că am toată dreptatea să spun că ăloră din Chicago nu le-a mai păsat până acum de copiii din Wind Gap.

Vocea i s-a frânt spre final. Vickery a tras din țigară, și-a sucit inelul masiv de aur de pe degetul mic, a clipit des. M-am întrebat, brusc, dacă o să-l bușească plânsul.

— Așa e, probabil că nu. Uite cum stă treaba, n-o să scot din asta cine știe ce poveste lacrimogenă. E important. Dacă vă face să vă simțiți mai bine, să știți că sunt din Wind Gap.

„Uite, Curry. Încerc.“

S-a uitat la mine. S-a holbat la fața mea.

— Cum te cheamă?

— Camille Preaker.

— Cum se face că nu te știi?

— N-am intrat niciodată în belele, domnule, am zis cu un surâs.

— Familia ta se numește Preaker?

— Mama a renunțat la numele de fată acum vreo douăzeci și cinci de ani, când s-a măritat. Adora și Alan Crellin.

— A, pe ei îi știi.

Pe ei îi știa toată lumea. Banii nu erau un lucru obișnuit în Wind Gap, banii grămadă.

— Dar tot nu te vreau aici, donșoară Preaker. Dacă scrii acest articol, după aceea, lumea o să ne știe doar... pentru asta.

— Poate ar ajuta un pic de publicitate, l-am îmbiat eu. În alte cazuri a ajutat.

Vickery a rămas tăcut o clipă, cu ochii pe ambalajul boțit de hârtie în care își avea împachetat prânzul, ce era pus pe un colț al mesei. Mirosea a cârnat afumat. A murmurat ceva despre JonBenet și rahat.

— Nu, mulțam, donșoară Preaker. Și nu vreau să comentez. Nu am nimic de comentat pe seama anchetei aflate în desfășurare. Poți să mă citezi cu asta.

— Uitați, am dreptul să fiu aici. Haideți să ne ușurăm treaba. Îmi dați niște informații. Ceva. Și o perioadă o să vă las în pace. Nu vreau să vă îngreunez și mai mult munca, dar trebuie să mi-o fac și eu pe a mea.

O altă replică la care mă gândisem pe undeva pe lângă St. Louis.

Am ieșit din secția de poliție cu o hartă fotocopiată a orașului Wind Gap, pe care comandantul Vickery trasase un x mititel în locul unde fusese găsit, anul trecut, corpul fetei ucise.

Ann Nash, în vârstă de nouă ani, fusese găsită pe 27 august în Falls Creek, un curs de apă iute și zgomotos, care

curgea prin mijlocul pădurilor nordice. Cu o noapte înainte, când fata dispăruse, un grup de căutare cercetase amănunțit pădurea. Însă o descoperiseră niște vânători, puțin după ora cinci dimineața. Fusesse sugrumată, cam pe la miezul nopții, cu o frânghie de rufe, înfășurată de două ori în jurul gâtului ei. Apoi fusesse aruncată în pârâu, care avea debitul scăzut după seceta din vară. Frânghia se agățase de un pietroi, și corpul fetei plutise toată noaptea. La înmormântare, sicriul a fost închis. Doar atât am putut afla de la Vickery. Îmi luase o oră întregă de întrebări să scot asta de la el.

Am folosit telefonul public de la bibliotecă pentru a forma numărul de pe afișul cu fetița dispărută. O voce de femeie mai în vârstă a anunțat că era vorba despre Linia Fierbinte Natalie Keene, însă pe fundal se auzea huruitul unei mașini de spălat vase. Femeia m-a informat că, din câte știa, căutările prin pădurile din nord încă se aflau în plină desfășurare. Cei care voiau să ajute trebuiau să se prezinte la șoseaua principală de acces și să aibă sticle cu apă la ei. Se așteptau temperaturi-record.

La locul unde se desfășurau căutările, patru fete blonde stăteau întinse pe o pătură la soare. Mi-au arătat una dintre poteci și mi-au zis să merg în acea direcție până ce dădeam peste grup.

— Ce faceți aici? a întrebat cea mai drăguță.

Fața ei îmbujorată avea rotunjimile cuiva abia intrat în adolescență, iar părul îi era împletit în două codițe, însă sânii, pe care și-i scotea cu mândrie la înaintare, erau cei ai unei femei în toată firea. O femeie în toată firea bine dotată. A zâmbit ca și cum mă cunoștea, lucru imposibil, de vreme ce ultima oară când pusese piciorul prin Wind Gap ea trebuie să fi fost la grădiniță. Dar avea un aer familiar. Poate era fiica vreuneia dintre fostele mele colege de școală. Avea

vârsta potrivită, dacă acea colegă ar fi rămas însărcinată imediat după terminarea liceului. Lucru deloc imposibil.

— Am venit să ajut, am zis.

— Așa, a rânjit fătuca, după care m-a ignorat, îndreptându-și întreaga atenție asupra răzuitului lacului de pe o unghie de la picior.

M-am îndepărtat de pietrișul fierbinte care scrâșnea pe alee și am intrat în pădure, care mi s-a părut și mai fierbinte. Aerul era umed ca în junglă. Tufe de splinuță și de sumac sălbatic îmi băteau gleznele, iar semințele albe și pufoase de plop pluteau peste tot, îmi intrau în gură, mi se lipeau de brațe. Mi-am amintit pe neașteptate că atunci când eram mică le numeam rochițe de zână.

Undeva, în depărtare, se auzeau voci care o strigau pe Natalie; cele trei silabe se înălțau și coborau ca într-un cântec. Am mai mers cu spor încă zece minute și i-am zărit: vreo cincizeci de oameni care înaintau în șiruri lungi, frământând cu bețele frunzișul tufelor din fața lor.

— Hei! Vreo veste? a strigat un bărbat pântecos, aflat cel mai aproape de mine.

Am ieșit de pe potecă și am cotit printre copaci până ce am ajuns la el.

— Pot să vă ajut cumva?

Nu eram încă gata să-mi scot agenda.

— Puteți să mergeți alături de mine, a zis. Nu ne strică nicio-dată o persoană în plus. Rămâne mai puțin teren de acoperit.

Am pășit în tăcere vreo câteva minute, timp în care partenerul meu s-a mai oprit, când și când, ca să-și curețe gâtul cu o tuse productivă, dură.

— Uneori îmi spun că ar trebui să dăm odată foc la codriiăștia, și gata, a zis brusc. Se pare că nu se întâmplă nimic bun în ei. Sunteți o prietenă de-a familiei Keene?